

TAVASZI ZSOLTÁR.

*Valaki rálehelte a hegyek hóstüvegére
s az óriások felujjongtak: végre!*

*Valaki rálépett a folyók jegére
s mikor százezer folyón megroppant a jég,
a vizek felharsantak: végre!*

*Valaki elindította délről a darvakat,
fecsskéket, gólyákat, kakukkokat,
hogy idejében érkezzenek az ünnepre.*

*Valaki pacsirtákat nyilazott a magasokba
s azóta csivogva csörgedez, csurran a csupa líkas égből,
csivogva csörgedez, csurran a csudakék muzsika.*

*Valaki fehérbe, pirosba, sárgába öltöztette a fákat.
Valaki felcicomázta a túskebokrokat is,
hogy évenként egyszer ők is szépek legyenek.*

*Valakinek gondja van, hogy zöldüljenek a vetések,
legyen csalán és gyöngyvirág, mézfü és nadragulya
és mindenek öltözzenek ünneplőbe.*

*Valaki vadakat járat az erdőkben,
nyuszikat rejteget, őzeket riasztgat,
rókákat ravaszkodtat, mókusokat mókáztat,
farkast és futrinkát futtat, méheket rajoztat.*

*Valaki simogatja a fűzfák sárgán szülő haját,
mint én a kétnapos libuk hátát
s mint Kanadába induló paraszt cserepes tenyere
csecsemője harmatos kacsóját az állomáson.*

*Valaki tavaszt, változást patakozta a világra:
sziklákból, földből, állatokból
hangokat, színeket, szirmokat, változást csíhol ki Valaki.*

Csak belőled nem bír ünnepet csiholni, Ember!

*A fecskéket felhozta hozzánk: és kitavaszkodott;
ha téged felvinne északra: megsűrűsödne a hóhullás;
ha levinne délre: befagyna a tenger, Ember!
Ha fölnyilazna pacsirtaként az égre:
örök feketeség borulna a világra...*

*Nem mondom: bőröd bizsereg neked is,
cigánnyal huzatsz, örülsz a szeretődnek,
arcizmaid mosolygósdit játszanak,
— de agyvelőd tekervényeiben borzalmak tanyáznak:
fekete kőszakadékokban fekete haramiák.*

*Pedig a többi csak játékszer:
felhúzta Valaki a fákat, folyókat, férgeket,
naprendszereket, üstökösöket:
pontosan járnak és lejárnak egyszer...
«És látá az Isten, hogy jó...»*

*Csak rólad mondotta a rettentő ígéket:
«megbáná, hogy embert teremtett a földön...»*

*Mert te volnál az Isten gyönyörűsége:
— és te vagy az Isten golgotai gyalázata, Ember!
Te volnál az Isten gyönyörűsége:
— és te vagy az Isten hétfájdalma, Ember!
Te volnál az Isten atyai szelídsége:
— és te vagy az Isten hetedizigleni haragja,
hiába állította fel a villámhárítót a Golgotán, Ember!
Te volnál a teremtés koronája:
— és te vagy a teremtés csődje! Ember!*

*Te vagy az Isten állandó nyugtalansága,
te vagy az Isten boldogtalansága,
tavaszodj végre akarata szerint, Ember
és légy az Isten boldog békessége. Amen.*